

mod Israel, dels mod vestmagterne. For Frankrigs vedkommende kunne disse trusler så meget mindre retfærdiggøres, som den franske regering altid over for oberst Nasser havde udvist en tålmodighed, for hvilken den ofte var blevet angrebet af offentligheden i Frankrig. M. Pineaus tale formede sig i øvrigt som en redegørelse og et forsvar for den britisk-franske aktion over for Ægypten.

Sovjetunionens udenrigsminister, *Shepilov*, udtalte, at udviklingen i de seneste uger var karakteriseret ved en intens aktivitet i forskellige dele af verden af „aggressionens og den sorte reaktions“ styrker, som forsøgte at kaste menneskeheden ud i nye ulykker og nye verdensomspændende konflikter — angrebet på Ægypten og „det fascistiske kup“ i Ungarn var begge led i den samme kæde. Disse begivenheder var klare beviser for eksistensen af en vidtrækkende og farlig plan fra de internationale kræfters side, som søgte at hindre menneskehedens støtte fremmarch ad frihedens og den nationale selvbestemmelses vej, at genoprette koloniherrredømme, hvor et sådant var blevet løbet over ende, og at bringe regimer, der ikke stod i pagt med folket, til magten i lande, hvor sådanne regimer havde måttet vige.

Det af premierminister Eden fremførte argument, hvorefter de britisk-franske angribere havde begyndt deres krig mod Ægypten for at standse fjendtlighederne mellem Israel og Ægypten og adskille de kæmpende parter, kunne ikke tages alvorligt. Ej heller kunne det af aggressorerne benyttede argument, hvorefter der skulle have eksisteret en frygtelig kommunistisk sammensværgelse i Ægypten med det formål at overtage kontrollen med hele det mellemste østen, herunder de derværende olieressourcer, stå for kritik. Ønsket om at garantere sejladsfriheden på Suezkanalen kunne ikke tjene til undskyldning for det britisk-franske angreb på Ægypten. Uomstødelige kendsgerninger viste, at angrebet på Ægypten kun var begyndelsen til en af imperialisterne undfanget udstrakt strategisk plan. Samtidig med at FN's ekstraordinære plenarforsamling vedtog en resolution, hvorefter Frankrigs, Israels og Storbritanniens militære aktion skulle bringes til ophør og disse landes tropper skulle trækkes til-

bage fra Ægypten, henvendte Sovjetregeringen sig til den amerikanske regering med et forslag om, at Sovjetunionen og Amerikas Forenede Stater sammen med andre lande skulle bringe aggression og yderligere blodudgydelser til ophør.

Ulykkeligtvis støttede den amerikanske regering ikke dette initiativ. Bagvaskere påstod til stadighed, at Sovjetunionen i det nære østen forfulgte visse egoistiske mål rettet mod vestmagterne eller imod østens folk. Disse beskyldninger var grundløse. Sovjetstaten havde ikke og ønskede heller ikke at have koncessioner, militære baser eller privilegier af politisk, økonomisk eller militær karakter i det nære østen.

Vedrørende spørgsmålet om stationering af en international FN-styrke i Ægypten udtalte den sovjetiske udenrigsminister blandt andet, at dette spørgsmål samt spørgsmålet om varigheden af en sådan styrkes ophold i Ægypten naturligvis kun kunne løses ved overenskomst med Ægypten. Ligeledes var det klart, at man ikke kunne diskutere eller løse problemet om sikring af sejladsfriheden gennem Suezkanalen eller Palæstina-problemet, før de britisk-fransk-israelske tropper var blevet trukket fuldstændigt bort fra ægyptisk område.

Om situationen i Ungarn sagde han blandt andet, at verden for første gang siden fascismens nederlag i den anden verdenskrig havde været vidne til „fascistiske undergrundsstyrkers“ åbenlyse forsøg på at bekæmpe demokratiets styrker ved åben kamp. Som det kunne forventes, havde debatten om og vedtagelsen af den provokerende cubanske resolution (se spalte 649) langt fra at bidrage til international afspænding yderligere forværret atmosfæren og betydet et alvorligt slag imod FN's prestige.

Den sovjetiske udenrigsminister omtalte yderligere den af Sovjetregeringen udsendte erklæring om nedrustning, som blandt andet indeholder forslag om forbud mod atom- og brintvåben, om afbrydelse af forsøg med disse våben og om sikring af effektiv kontrol med gennemførelsen af disse foranstaltninger.

Om det økonomiske samarbejde mellem nationerne udtalte hr. *Shepilov*, at Sovjetdelegationen havde til hensigt at forelægge plenarforsamlingen et forslag om